

Roló, avagy életem legaljasabb barlangja, ahova még visszavágyom

Először 2014-ben merült fel, hogy el kéne mennem a Gortaniba, de akkor megfutamodtam – ekkor ragadtak lent Krisztáék a Rolóban. Egy évvel később ismét. 2016-ban úgy éreztem, itt az idő, így bemelegítésként részt vettem a nyári buzis [Sisma-Laricetto kiszereelésben](#), és úgy tűnt, túl lehet élni. Csak hideg. Meg mély.

Januárban Attila előállt, hogy akkor menjünk a Quimbybe. Most vagy soha. Eredetileg Gyovai Tomival és Rékával alkottuk volna négyen a csapatot, de Réka nem tudott jönni, helyére Fábían Boti érkezett – itt már éreztem, hogy nemhogy láncszem, legfeljebb kábelkötegelő leszek a csapatban. Sebaj, levelezés, megbeszélés, átmenetileg párszor úgy éreztem, hogy jó lesz ez. A bivakos baget többször összeraktam, szétszedtem, hogy fér bele minden, meg mi kell, mi nem. Rékától elkunyeráltam a dupla műnyulát (örök hálám érte), Tegétől a bagét, a többi megvolt, talán az elmúlt évben mégis a Gortanira készültem miközben felszerelést vásároltam?

21-én eldőlt, hogy Ferikéék is velünk jönnek, mert Kagyó nem akarta, hogy egyedül kolbászoljanak.

Február 23-án reggel 7-kor elindultunk Sella Nevea irányába, fél 2 körül meg is érkeztünk. Spuri a lifthez, Gilbertiben kávé/forró csoki/sör, utolsó kulturált WC látogatás, aztán öltözünk, majd csúszkálás a Rolo felé. Nem volt sok hó, bár a Sismát azért ásni kellett volna egy kicsit (ez akkor most mégis buzis), párszor sikerült térdig süppedni, nem volt vészes. A Rolo kötélén teljes pánikban mentem fel, egyfolytában azon kattogtam, hogy nem vagyok normális, hogy fogok kijönni, hogy nem fogok megfagyni, meg ilyenek. De már késő visszafordulni. Azt a Móriczon kellett volna. Szóval indulás lefelé. Attila ment elől, én utána, mögöttem Tomi, Kriszta, Ferike és Boti a sorrend. Tominak már az elején nem volt jó, különösen ott, ahol a bageket is úgy kellett átrugdosni. Lett egy új káromkodás: Rolo életbe!!

Végre ereszkedés, és bár a beszállást nem az én méreteimre tervezték, valahogy sikerült ráevickélni a kötélre. Ereszkedés, meanderben oldalazás, újabb rettenetes beszállás, a 32-es akna kötele több szakaszban rommá pukkanva – jó az úgy. A

178 m-es aknában azt hittem, végre jó lesz – igyekeztem nem arra gondolni, hogy itt ki is kell jönni -, de nem, a kötelek régiiek, a stopot annyit kellett nyomni, hogy az akna alján úgy kellett lefeszegennem a karról az ujjaimat. Jött a 200-as kuszoda, majd a rövidebbik, ahol Tomi a baggel kitöltötte a rendelkezésre álló helyet.

Egyszer csak kezdett fura szeg lenni – mint kiderült, a hígított bivak-szag megérkezett a huzat szárnyán. A Humboldtba nehézkes a leszállás, Modor és Krónikás pont alattunk táborozott, így a baggel hátunkon araszoltunk lefelé. Az utolsó ereszkedésben 2 kötéllógott, persze a távolabbin kéne lejutni, de a közelebbit sem értem el. Sóhaj, a barlangot min. 170 cm-es magasságú embereknek szerelték. Közben Attila az egy nappal korábban érkezett MAFC-különítménnyel beszélte meg, mire jutottak. A Rózsadombon vodkával, Modorék táborában

pálinkával üdvözöltek minket. Végre a sunyi ereszkedésen mindenki lejutott, elkezdhetjük a táborverést. Polifoam maradt lent az előző turnusoktól, ezeket elkezdtük egymás mellé rendezni a terem közepén kifeszített nylon alá, de 6-an nem olyan egyszerű, Tomi inkább kiköltözött egyvel feljebb, biztos büdösek voltunk neki. A táborverés itt abból állt, hogy mindenki mindent kirakott, mint a bazárban, aztán a többi nap próbálta megtalálni a cuccait. Evés után alvás, másnap 7-kor ébresztő.

24-e. Nem sikerült 7-kor felkelni, késéssel tudtunk csak elindulni a Quimby felé. Attila többször Csögörényekről beszélt, szóval itt már sejtettem, hogy nem ússzuk meg egy kuszodával, és tényleg. Jött az Özvegycsináló, amit Kriszta kifejezetten rosszul viselt – utálja az omladékot, és előre rettegett, hogy ezen még 3x át kell menni. Kb. olyan, mint a Vass Imre bontási végpontja, csak nagyobbak a kövek. A Quimby járatai egészen mások, végre kényelmesek a Csögörények után. Még egy ereszkedés

a később Billegálisnak elnevezett elágazásban, és kezdődhet a kutatás. Elsőre egy sáros dágvány végét néztük meg, ahova gyorsan bekerült két tőcsavar és egy rövid kötél, lent kétfelé indultunk. Egy omladék mögött tér látszott, hát megnéztem. Egy ideig láttam az előttünk arra járók nyomait, aztán jött egy érintetlen sáros lapító. Itt elkapott a felfedezés vágya, így elindultam benne. Boti és Attila is bekúszott, de legalább ők levették a slószot. A dagonyázás végén egy csúszásnyom, majd a Végtelen meander egy mérési pontja volt, mehettünk vissza. ÍJ. Ferikéék közben egy szűk meandert néztek meg, aminek a végéig csak Ferike jutott el, itt egy lemászhatatlan letörést talált. Attila ezek után vissza akart menni a Billegálisához megnézni az ottani meandert, felfelé hátha kitágul, arra van Quimby fő

iránya, csak nem fogy el ilyen hirtelen. Addig én Ferikével visszamentem a szűk meanderbe (Geo-loggia?) egy kötéllel. Tényleg szűk. A letörésen lejutottunk, ami után már teljesen kényelmes méretű lett a járat. A fal tele volt megalodusokkal és csigákkal (Geo-loggia!!). Megnéztük az oldaljáratokat, de az út egy újabb letörésen át vezetett, szerencsére a kötél darab ide is elég volt. Ennek alján több ördögmalmot találtunk, de a falakon is jól látszott, hogy itt bizony nagyon tud jönni a víz. Egy kényelmesebb járat végén újabb aknához érkeztünk, 20-25 m mély lehet, beledobható követ hosszas keresés után találunk, de mivel az akna ferde, igazából nem tudni, milyen mély. Mire kiértünk a Billegálisához, Boti visszamászott a függőleges hasadékból, mert az fent elszűkült és nem akart a nagyon kitett helyekre kimászni. A MAFC-osok visszaindultak a bivak felé, mi is csatlakoztunk.

Az esti főzéskor megállapítottam, hogy az összes instant tésztalevesnek ugyanolyan pocské íze van, mindegy mit írnak rá. A helyzetet enyhítette, hogy előkerültek az alkoholok és körbejártak a Rózsadombon, igaz valahogy a palackok közé keveredett egy fazék bolognai is.

25-e, rövidített nap. Modorék éjjel elindultak kifelé. Attila, Boti és Tomi aznapra a GAZ66 akna alját tervezte kiszerezni, mivel Kagyó szerint a víz szétszedi majd a köteleket. További kötél híján nem tudtunk visszamenni az előző napi aknához, így Kriszta, Feri és én a Fehér folyosó végére akartunk eljutni. Sajnos kevés volt az idő, meg elsőre rossz felé indultunk, ezért csak a folyosó elején néztünk meg két kürtőt. A Billegálsnál leraktunk némi felszerelést és kényelmes tempóban visszatértünk a bivakba. A MAFCosok kimentek, furcsán üres volt így a terem. A slósz még rajtam volt, amikor Attila felbukkant a Humboldt tetejénél, szóval jól döntöttünk a visszafordulásnál. Gyors kaja, 8-kor lefeküdtünk, hiszen 2-kor lesz az ébresztő, ha Attila órája is így akarja. Bebábozódás előtt azért megkérte a társaságot, hogy aki kimegy éjszaka, nézzen időt. Emiatt persze alig aludtunk, mindenki félt, nehogy túl későn keljünk.

26-a, kelés 2-kor. Sikerült időben felébredni, szerencsére Boti meghallotta a csipogást. Reggeli, majd cuccolás, nekem ismét Boti és Attila segítsége kellett, hogy a hálósákom optimális méretűre nyomorodjon. Némi közcuccot is ki kellett hozni, ezeket az urak elosztották, nekem csak pár maradék apróság jutott. Kriszta, Feri és Tomi 4 körül elindult kifelé a bivakból, mi 5-ig vártunk. Alig vártam, hogy elinduljunk, bíztam benne, hogy az első felmászás után kicsit megnyugszom, hogy ki tudok menni 450 (?) m-ről. Sose kellett ilyen mélyről feljönnöm ekkora baggel...

Végre nekiindultunk, utolsónak mentem, így végre kényelmesen ki tudtam evickélni a Humboldtból, nem kellett aggódnom, hogy kire bontom rá a falat. A két kuszodánál Boti állt (feküdt) a sor végére, megtolta a bagemet, ha megakadt. Próbáltam én is segíteni előre, nem tudom, volt-e bármi haszna, én legalább elfáradtam. Gabi Rolo/Gortani határbugyija után nem sokkal utolértük a többieket, így kényszerpihi következett. Sajnos menet közben megállapítottam, hogy az 50-es akna kötelére is ráférne egy csere, több szakaszon ez is el van már fáradva. A 178-as akna végtelenül hosszú volt, itt megint utolértük az első csapatot. A kiszállásnál Boti visszajött a bagemért, szóval elég kényelmesen voltam. A 32-es akna alján egy kis csemegézés következett. Modorék beraktak egy másik kötelet (jeee) az akna kritikus részére, az eredeti is bennmaradt szemléltetőeszköznek, most is szörnyen nézett ki. Boti a kiszállásnál megint elvette a bagemet megspórolva nekem egy csomó gebódést. Hogy bírja szusszal... Irigykedtem. Ja és elhatároztam, hogy nem kummantok, ha lehet menni bontani/edzőtúrázni.

12:35-kor sikerült kiélnem, előtte Ferike visszakiabált, hogy jó idő van kint. Fény, bakker, mennyi fééény. A bakancsral nem kínlódva, csizmában indultam lefelé, hogy haladjuk. A Bila Pec alján egy pillanatra raktam le a bakancsos tarisznyát, mindjárt meglépett, így volt egy plusz köröm. Ez után jött a séta fel a Gilbertihez, legnagyobb meglepetésemre a síelők és túrázók szeme se

rebbent, amikor slószban, fejlámpával, baggel elballagtam mellettük – vagy inkább ők mellett, elég lassú voltam. A Gilbertiben volt egy kis ijedelem, mert nem találtuk a kulcsot, Irene szerint nem kapta vissza, a helyi barlangi mentők azt mondták, a MAFCosok még itt vannak, náluk a kulcs, de mégsem, már elmentek (9 körül tényleg elmentek). Aztán lett kulcs, az öltözés és pakolás igen sietős volt, mert a teraszi arasznyi jégcsapokról csöpögött ránk a víz. A házban még egy gyors kávé/forrócsoki/süti/sör aztán irány a lift. 3 körül hagytuk el a parkolót. Hazafele PTL-t hallgattunk – hangulatcsináló a szombati koncerthez, egyébként alvás, mély csend, nekem sem volt mit mondanom. Kicsit még hitetlenkedek, hogy megcsináltam. Ébresztő gyanánt belefutottunk egy ellenőrzésbe, ahol a kisbusz láttán nem volt elég a matrica, megnézték az okmányokat is, utána folyt.köv.

Határ után gyors telefon, hogy megvagyok, jó volt, túléltem. Valahogy gyorsul az idő. Népligetnél Tomi és Boti szállt ki, Mogyoródi útnál Kriszta és Ferike, Öv utcánál én is, Attila igyekezett haza, mielőtt elalszik – végül nem adta át a volánt. Furcsa volt egyedül, meg túl világos. 17 óra telt el a Humboldtól való indulás óta. Éjjel jó ágyban aludni, csodálatos, hogy nem kell külön expedíciót indítani a wc-re éjjel. Apró örömök, amiket idenfent tudok igazán értékelni, de mikor mehetek már újra valami rendes barlangba?...!!

Ő pedig a Rolo-bag megtestesülése, asszem tROLOlo-nak kéne hívni:

